

Fővárosi Ítéltábla
9.Pf.20.481/2016/3/II.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Léhmann György ügyvéd (a felperesi jogi képviselő címe) által képviselt **I.rendű felperes neve** (I.rendű felperes címe) I. rendű és **kk. II.rendű felperes neve** (II.rendű felperes címe) II. rendű felperesnek - a dr. Engert Christian és dr. Kovács Szabolcs ügyvéd (**az I. rendű alperesi jogi képviselők címe**) által képviselt **I.rendű alperes neve „f.a.”** (**I. rendű alperes címe**) I. rendű, **dr. II.rendű alperes neve** (**II. rendű alperes címe.**) II. rendű, **dr. III.rendű alperes neve** (**II. rendű alperes címe.**) IV. rendű, **dr. IV.rendű alperes neve** (**V. rendű alperes címe**) V. rendű, **VI.rendű alperes neve** (**VI. rendű alperes címe**) VI. rendű és **VII.rendű alperes neve** (**VII. rendű alperes címe**) VII. rendű alperes ellen **kártérítés megfizetése** iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2016. január 7. napján meghozott 34.P.24.023/2015/4. számú ítélete ellen a felperesek 5. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. és II. rendű felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az egyetemlegesen jogosult alpereseknek 30.000 (harmincezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

I n d o k o l á s

A felperesek a keresetükben kérték, hogy az elsőfokú bíróság kötelezze az I. rendű alperest 5.100.000 forint kártérítés és járulécai megfizetésére annak megállapítása mellett, hogy az I. rendű alperes megszűnése esetén ennek megfizetéséért a II. és IV-VII. rendű alperesek korlátlanul és egyetemlegesen felelnek.

Az alperesek érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Kötelezte a felpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az alpereseknek együttesen 15 napon belül 254.000 forint perköltséget. A le nem rótt 306.000 forint kereseti illetékről úgy rendelkezett, hogy azt a Magyar Állam viseli.

Ítéletének indokolásában idézte a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 345. § (1) bekezdését és az 1995. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Kvtv.) 102. § (2) bekezdését. Kiemelte, hogy az I. rendű alperes kártérítési, illetve a II. és IV-VII. rendű alperesek mögöttes felelősségének vizsgálata előtt azt kellett elbírálnia, hogy az I. rendű alperes felszámolási eljárásában a felperesek bejelentették-e a hitelezői igényüket. Idézte a csődeljárásról és felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 38. § (2) bekezdését, a 28. § (2) bekezdés f) pontját, a 46. § (7) bekezdését és a 37. § (1) bekezdését. Megállapította, hogy a felperesek követelése a Cstv. alkalmazása szempontjából pénzkövetelés. Ha az adós - jelen esetben az I. rendű alperes - a per megindítását követően felszámolás alá kerül, a peres eljárás tovább

folytatódhat, de a felpereseknek a hitelezői igényüket a felszámolási eljárásban a 180 napos jogvesztő határidőn belül be kell jelenteniük. Utalt az 1/2010. (VII. 30.) Polgári Jogegységi határozatra, valamint arra, hogy a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 141. § (6) bekezdésére történő figyelmeztetéssel felhívta a felpereseket a hitelezői igény bejelentésének közlésére. Az I. rendű alperes felszámolójának igazolásából megállapította, hogy a felszámolási eljárásban a felperesek a jogvesztő határidőn belül nem nyújtottak be hitelezői igényt, így az I. rendű alperessel szemben a kártérítési követelés iránti anyagi joguk megszűnt. Mivel a Kvtv. 102. § (5) bekezdése alapján a II. és IV-VII. rendű alpereseket esetlegesen mögöttes felelősség terhelné, kötelezettségük csak az I. rendű alperes megszűnése esetére állhatna fenn. Mindezekre tekintettel a felperesek követelése velük szemben sem érvényesíthető.

Az ítélet elleni fellebbezésükben a felperesek az ítélet megváltoztatását és keresetük teljesítését kérték.

Előadták, hogy az elsőfokú bíróság tévedett, amikor a Cstv. rendelkezéseire tekintettel elutasította az I. rendű alperessel szembeni felszámolási eljárás elrendelését megelőzően indított keresetet. A Cstv. 1. §-a értelmében a törvény kizárólag a csődeljárás és felszámolási eljárás szabályait tartalmazza, míg a Ptk. és a Pp. alapján megkezdett peres eljárásokra nem alkalmazhatók a rendelkezései. Utaltak arra is, hogy a perköltséget tartalmazó ítéleti rendelkezés az alperesek jogi képviselével felmerülő tényleges tevékenységre tekintettel eltúlzott.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult, annak helyes indokaira hivatkoztak.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt a Pp. 228. § (4) bekezdése szerint jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet teljes egészében bírálta felül.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a felperesek keresetének elbírálásához szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg, és az irányadó jogszabályok megfelelő alkalmazásával helytálló érdemi döntést hozott, amelynek indokaival a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett, ezért a felperesek fellebbezésére tekintettel csupán az alábbiakat emeli ki.

Az elsőfokú bíróság a jogszabályok megfelelő alkalmazásával állapította meg, hogy a hitelezői igény bejelentésének elmulasztásával a felpereseknek az I. rendű alperessel szemben érvényesített követelése megszűnt. A Cstv. 37. § (3) bekezdése szerint az (1)-(2) bekezdésben foglalt esetekben a hitelezői igények bejelentésére előírt 180 napos határidő elmulasztása jogvesztéssel jár, ezért ha a hitelező a felszámolás közzététele előtt keletkezett pénzkövetelését a közzétételtől számított 180 napon belül nem jelenti be - függetlenül attól, hogy annak érvényesítése iránt még a felszámolás elrendelése előtt pert indított -, a követelés megszűnik. Nem helytálló ezért a felperesek fellebbezésének az a hivatkozása, hogy a perindítás időpontja miatt a Cstv. 37. § (3) bekezdése a felek jogviszonyára nem irányadó. A II. és IV-VII. rendű alpereseknek az I. rendű alperes jogképessége elvesztésétől és az I. rendű alperes teljesítésétől függő - a Kvtv. 105. § (5) bekezdésében szabályozott - esetleges felelőssége az I. rendű alperessel szemben bekövetezett jogvesztéssel egyidejűleg ugyancsak megszűnt.

Az elsőfokú bíróság az alpereseknek együttesen megítélt perköltség megállapításánál értékelte az elvégzett ügyvédi tevékenységet, és az 5.100.000 forint pertárgy értékre is figyelemmel a 32/2003.

(VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5)-(6) bekezdéseinek alkalmazásával az alperesek javára megítélt ügyvédi munkadíjat jelentősen mérsékelte, amelynek összege egyáltalán nem eltúlzott. Mindezek alapján a másodfokú bíróság nem látott indokot arra, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelésével meghozott döntést a felperesek fellebbezésében előadott okok miatt megváltoztassa.

A kifejtettek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében - visszautalva a Pp. 254. § (3) bekezdése szerint annak maradéktalanul helyes indokaira - helybenhagyta.

A felperesek fellebbezése eredménytelen volt, ezért a Pp. 239. §-a szerint irányadó 78. § (1) bekezdése értelmében kötelesek az alperesek ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségét megfizetni, amelynek mértékét a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5)-(6) bekezdéseinek alkalmazásával a kifejtett érdemi tevékenységgel arányban állóan állapította meg. A felperesek személyes költségmentessége, illetőleg a 10/2010. (XII. 16.) NGM rendelet 5/A. §-a folytán a fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

, 2016. július 5.

. Hóbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bleier Judit s.k.
előadó bíró

Hidvéginé dr. Adorján Livia s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: